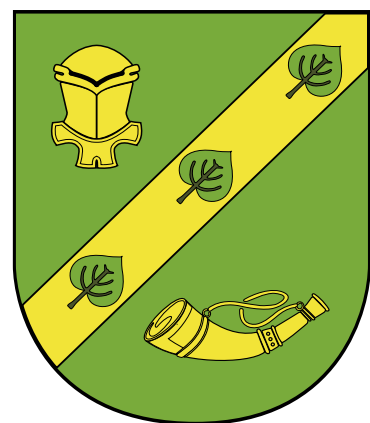




Foto: Zdeněk Lebl

ŘÍTKA

OBECNÍ ZPRAVODAJ



LÉTO 2019

Chystáte se prodat nemovitost?
Chcete ji prodat bez starostí?
Zavolejte mi, rád přijedu za Vámi.

RE/MAX
Horizont

Zahodte své starosti, nabízím:

- ▶ Profesionální zpracování prezentace nemovitosti
- ▶ Zajištění účinné inzerce na největších realitních serverech
- ▶ Férové a profesionální jednání
- ▶ Právní servis přes certifikovanou advokátní kancelář
- ▶ Bezpečnou úschovu peněžních prostředků
- ▶ Předání nemovitosti novému majiteli
- ▶ Kompletní servis spojený s prodejem nemovitosti



Jaroslav Pýcha

☎ **722 490 490**

Váš certifikovaný realitní makléř

Více o mně na www.jaroslavpycha.cz.

V této lokalitě hledáme:

*Rodinný dům
Byt v OV s balkonem
Chatu zděnou i dřevěnou*

jaroslav.pycha@re-max.cz



**Veterinární
ordinace**

MVDr. Irena Luxová

**NOVÉ ORDINAČNÍ HODINY
OD ŘÍJNA 2018**

po	9-12	15-19
út	9-12	15-19
st	9-12	15-19
čt	9-12	15-19
pá	9-12	15-18
so	9-12	—
ne	—	15-18

- provádíme komplexní vyšetření krve přímo v ordinaci na počkání
- ultrazvuk, rentgen
- operační sál s inhalační anestezí
- tým zkušených lékařů a sestřiček
- těšíme se na Vás a Vaše čtyřnohé přátele

Ošetřujeme psy,
kočky, drobné savce,
prevence,
specializované úkony,
chirurgické zákroky



Adresa: Náměstí F. X. Svobody 41, Mníšek pod Brdy
telefon: +420 737 135 426
www.vetmnisek.cz, luxova@vetmnisek.cz



**Rodinný minipivovar
s restaurací v Kytíně**



- 6 druhů piv vlastní výroby ❁
- Velká zahrádka ❁
- Pivní speciály ❁
- Stylový interiér ❁
- Domácí kuchyně z lokálních surovin ❁
- Ideální místo pro slavnostní události ❁

www.pivovarkytin.cz

Sledujte nás na Facebooku!

Milí čtenáři

Prázdniny, dovolené – zkrátka báječný letní čas slouží doslova k odšpuntování našich natlakovaných tělesných schránek, a to dozajista vším možným, čím jsme se stačili pořádně zaneřádit, až to není víře podobné... Takže chceme – už třetím rokem, co se společně potkáváme na stránkách zpravodaje – dát touto dobou příležitost dětskému pohledu na svět, jejich sportovnímu klání, bez rozdílu vzdát hold všem, kteří se dotkli horké půdy na trase pochodu Pičín – Řitka, jenž se bez nadsázky stává legendárním, a na těch pár výsostných týdnů dát volno starostem i malým nutným zlům. Ale známe to – však ony umí přijít i zadem...

At' je nám ještě líp, než jsme si kdy mysleli, že nám bude!

Vaše redakce

Léto aneb Patent na dobrou náladu

ZDENĚK LEBL

Ilustrace: Barbora Humhalová

Úžasné roční období – které se zalíbením (opálená těla), zadosti-
učiněním (ušetříme za elektriku), nervózními tiky za volantem
ve stylu: kdo ty rozjivené děti na kolech, koloběžkách,
tříkolkách vypustil do dopravního éteru?, takže
zrušit prázdniny! – nastává a my proti tomu
neuděláme vůbec nic. A proč taky, vždyť
jde o vyšší moc, zákonitosti vesmírné-
ho řádu, bohužel též za dlouhých
letních večerů a nocí trávených
s jedinou družkou – fľaškou
chmeloviny či krabičáku, po
trvale či jen dočasně opuště-
ných staveních zbloudilého
neřádu.

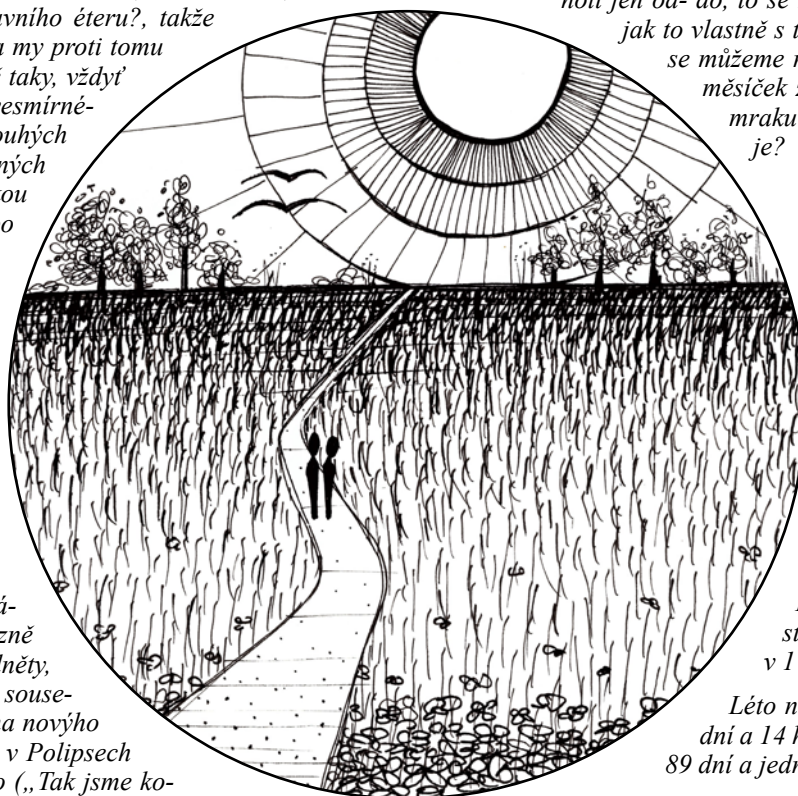
Ale to už je spíš otázka ná-
lady, s jakou k „vybilené“
domácnosti přistoupíme,
v případě oněch individuí,
která se vymkla běžnému
soužití, spíše náladíčka, jež
diktuje směr a výdobytky je-
jich chování...

À propos – když jsme u té ná-
lady: optimistická bývá výrazně
ovlivněna předchozími podněty,
zážitky („Podívej, Hugo – souse-
dovic celejch šest let šetřili na nového
renaulta, a ten umělec s ním v Polipsech
zrušil místní kapličku.“ Nebo („Tak jsme ko-
pali studnu a narazili na minerálku...“ „To je fajn,
žejo?“ „Ani moc ne, páchne z ní sirovodík a ty bublinky
tátu strašně nadýmají!“

Suma sumárum = je to o smíchu, neřkuli o nadšení. Kdežto
u človíčku citově labilních i prostinká emoce dovede zvrátit před-
cházející dobrou náladu. To když se dotýká od Huga za týden

dozví, že už nemůžou o sousedech říkat „u zbořeného mégana“,
jelikož jejich zazobanej strejda ze Šumavy zesnul a všechno jim
spadlo do klína. To už je pak o vyšší nervové činnosti a takový
vnitřní konflikt může člověka rozhodit na pěkně dlouho...

Jenže prázdniny, potažmo léto, které je jimi provoněno, trvají
holt jen od- do, to se nedá svítit. Mimochodem –
jak to vlastně s tím zamilovaným létem, kdy
se můžeme macerovat na sluníčku jako
měsíček zahradní od úsvitu do sou-
mraku – tedy jak to s ním vlastně
je?



Letní slunovrat, první letní
den či také astronomické
léto nastává obvykle
20. nebo 21. června.
Jen výjimečně připadá
na jiné datum 19. nebo
22. 6 (kdo si počká, ten
se dočká v roce 2203).
A komu jediná výjimka
nebude stačit, roku 2488
holt oslaví letní slunovrat
devatenáctého.

Letos se k nám dostavil
standardně 21. června, a to
v 17 hodin, padesát pět minut.

Léto na severní polokouli trvá 93
dní a 14 hodin (na jižní polokouli jen
89 dní a jednu hodinu).

Slunovrat je okamžik, kdy Slunce na své pouti
po obloze protíná obratník Raka a vzhledem ke světo-
vému rovníku dosáhne největší deklinace, tedy nejsevernější polo-
hoy. Slunce přechází ze souhvězdí Blíženců do souhvězdí Raka
a severní zemský pól je nejvíc přikloněn ke Slunci, našemu sluníčku...

Obecní zpravodaj č. 1/2019. Čtvrtletník vydává Obecní úřad Řitka (www.ritka.cz).

Povolilo MK ČR E 12545, reg. zn. RK 1/95. Šéfredaktor: Zdeněk Lebl (lebl.zd@seznam.cz).

Tisk a grafické zpracování: MIRSA Bohemia (www.mirsa.cz). Pro informace občanům rozšiřuje obecní úřad.

Vychází 4x za rok – toto číslo na přelomu června a července 2019, příští pak na podzim 2019.

Prázdninové „co nového“?



Vyjma běžných starostenských starostí, mezi něž patří „blesk z čistého nebe“ v podobě problematické uzavírky dálnice za obecními humny, se od posledního vydání zpravodaje našťastí mnoho nového neudálo. Ale něco málo informací snad přece jen bude užitečných.

MGR. KAMIL ABBID

Foto: Zdeněk Lebl

Strakonická D 4 – tak ta nám fakt dává zabrat!

Po mimořádném opatření před několika týdny došlo i k plánované částečné uzavírce dálnice D 4 v úseku Řitka – Klíнец ve směru do Prahy. Jak mnozí měli možnost se přesvědčit „na vlastní kůži“, dálnice je svedena v obou směrech do dvou užších pruhů a zatím bez větších skrumáží. Ovšem uvidíme, jak dopadne zatěžkávací zkouška, kterou je začátek letních školních prázdnin... Co ovšem asi v této souvislosti nejvíce omezilo občany využívající autobusové spojení do Prahy, bylo dočasné zrušení zastávky Řitka-hl. silnice, kde nyní probíhají intenzivní práce.

Toto omezení je plánováno přibližně na 1 měsíc, pak už by autobusy, dle předběžné informace, na zastávce stavět mohly, i když oprava dálnice bude probíhat až do počátku září. Ale most jakbysmet...

K samotnému mostu nad dálnicí jako relativně novou informaci



Dočasně přemístěná stanice autobusu č. 321 „Řitka, Hlavní silnice“, která standardně slouží i jako zastávka pro číslo busu 318

mohu uvést, že

v rámci probíhajícího výběrového řízení na zhotovitele nového mostu už 6. 6. 2019 došlo k otevírání obálek. To tedy znamená, že pokud nedojde k nějakým obstrukcím ze strany neúspěšných uchazečů, mělo by být už v červenci jasné, kdo bude opravu, respektive výměnu mostu provádět.

A budou konkretizovány termíny.

Dále bylo dohodnuto s Krajskou správou a údržbou silnic (KSÚS) další posílení bezpečnosti na komunikaci 3. třídy ze směru Mníšek pod Brdy a rovněž na komunikaci ve směru na Všenory tak, že bude u zastávky autobusu U Rybníka doplněno svodidlo. Další doplnění svodidel v tomto úseku je plánováno ze strany KSÚS na pozdější období, neboť je financováno z jiného zdroje, než jaký je určen pro běžnou údržbu komunikací, nicméně doufáme, že to bude ještě v letošním roce.

A nyní – víceméně „různé“

Po dlouhých letech – jistě zejména návštěvníci Sokolovny a rybáři – ocení, že na pozemku přiléhajícím ke komunikaci a parkovišti konečně došlo na úpravu třicítky kanalizační vpusti – známého to strašáka řidičů a olejových van jejich vozidel.

Letošní rok, co se týče investičních akcí obce, bude poněkud chudý, protože potřebná intenzifikace Čistírny odpadních vod poněkud provětrala obecní finance a je nutné je do konce kalendářního roku konsolidovat, abychom opět v dalších letech mohli obec vylepšovat. Plánů je celá řada...

Nicméně obec samozřejmě nerezignovala na nutnou údržbu a obnovu stávajícího majetku, byla provedena revitalizace a údržba multifunkčního sportovního hřiště včetně doplnění a zapracování křemičitého písku.

Rovněž můžete očekávat tradiční **Řítecké filmové léto – 6. ročník proběhne od 29. června do 2. července 2019.**

Doufáme, že i letos se budou filmy líbit a samozřejmě jsme nezapomněli ani na děti: jeden ze snímků je určený speciálně pro ně!

„Přiče“ už tak netáhnou – „Pičín – Řitka“ ANO!

Největší akcí pořádanou obcí, které je oprávněně věnováno toto prázdninové číslo zpravodaje, však byl další ročník pochodu Pičín – Řitka. Vzhledem k tomu, že se o „vejšlapu“ a jeho pozadí čtenáři dozví víc na příštích stránkách tohoto čísla našeho čtvrt-



Pro cestující toto opatření není nijak zatěžující – ve směru do Prahy z pochodu jen přejdou silnici a jsou na stanici



Zatím je pravý jízdní pruh k Varadovu vyfrézovaný (24. 6. 2019)...

letníku, omezím se jen na příjemnou povinnost poděkovat všem, kteří přijali naše pozvání, ale nejvíc těm, kteří se účastnili organizace a přípravy turisticko-sportovně-společenského klání.

Nejprve bych rád poděkoval všem členům realizačního týmu, tedy Marii Léblové, Karlu Hornofovi, Karlu Vašutovi, Miloslavu Matouškovi, Miloslavu Humhalovi, Zdeňkovi Leblovi a manželům Brabencovým.

Dále pak paní Bohunce Humhalové a Jarmile Mišárkové za přípravu dětských her a soutěží.

V neposlední řadě musíme poděkovat sponzorům tj. společnostem a firmám Srba SERVIS, Eclisse, Reznictví & Uzenářství U Dolejších, UNI-PRAG a.s., CPI Property Group, VALTRUM s. r. o., CAG Poctivé české dveře a KOMWAG. Zvláště však bych rád poděkoval panu Norbertu Srbovi ml., který kromě zajištění nafukovacího skákacího hradu pro děti přítomným zájemcům umožnil i předváděcí „stand“ vozů OPEL a osobně byl přítomen se svými zaměstnanci, navzdory spalujícímu horku.

Tříkrát sláva partnerům!!!

Zvláštní poděkování pak patří spoluorganizátorům z obce Pičina, z Dobříše (městu i dobříšskému Sokolu) a Kytína (spol. CAG a Kytínskému pivovaru), obcím Čisovice za zapůjčení autobusu a Líšnice za zapůjčení stolů a lavic (pivních setů), také TJ. Klínek za zapůjčení „party stanů“.

Rovněž bych chtěl poděkovat všem zaměstnancům obecního úřadu v Řitce za veškerou práci při přípravě pochodu a zejména při jeho průběhu, kdy se kompletně postarali o zajištění občerstvení.

V této souvislosti bych rovněž rád poděkoval za klíčovou pomoc při zajištění zařízení a zboží provozovatelům mnišecké restaurace U Káji Mařika panu Dušanu Doležalovi a občerstvení U Zvírátek.



...zatímco záliv na zastávce je ve stavu totální rekonstrukce



Je to tu zamotané, ale funguje to



Osiřelá křižovatka – pohled od uzavřeného mostu od Řitky



Takže přes Líšnici, jinak to nejde...

Do Řitky je cesta dlouhá aneb Souboj s vedrem

Přání organizátorů vyjít vstříc nadšencům turistických pochodů se naplnilo v sobotu 15. června uskutečněním 2. ročníku **Pochodu Pičín – Řitka**, naštěstí v úlevném stínu milosrdných brdských velikánů. Milosrdných proto, že únavné parno, které ten den panovalo, jen pár dnů před příchodem astronomického léta, prověřovalo přehřátý organismus pochodníků, na nichž pičínsko-řítecká štreka kupodivu tak nějak nebyla znát. Nutno však poznamenat, že se tohle optimistické zhodnocení situace týká toliko „došedších duší“, zatímco osud zbloudilců a odpadlíků stran vyčerpanosti, neřkuli zemdenosti, se nám do uzávěrky zpravodaje nepodařilo spolehlivě zjistit. Nezaznamenali jsme však dosud nijakých tučných nadpisů článků na celostátní ani na regionální úrovni, které by se zabývaly pátráním na inkriminované trase...

Zdeněk Lebl
Foto: autor



Zatímco na řítecké návsi červená sluneční koule teprve vycházela a třeba Ondra Rohan chystal mobilní mobilní pro znavené pochodníky, kteří se za pár hodin objeví...



Početný tým pičínských dobrovolnic pod taktovkou starostky Lenky Kupkové dbal na řádné zaregistrování účastníků pochodu...
...přičemž nejaktivnější byla dáma vpravo, která přicházející baňžkáře už zdaleka vábila pokřikem: Ke mně pojďte!

Pěší chůze je vlastně první lidský vynález a také nejpřirozenější lidský pohyb. Lidstvo chodilo v dávnověku, v antickém Řecku, ve středověku a chodí dodnes. Nyní však mnohdy méně než je zdrávo. Lidé chodili jen tak za roh i hodně daleko. Chodili jednotlivě, jako skupiny i jako ohromné celky. Názor, že vše dobré, co lidé vymysleli, dokázali také obrátit proti sobě a ke svému ničení, v plné míře platí i o chůzi. Spočítejte ty tisíce a miliony kilometrů, které od dob Alexandra Velikého, přes Římany, třicetiletou válku až dodnes nachodily po světě ohromné masy vojsk. V době ne tak dávné se desetitisíce tovaryšů toulaly Evropou, aby své zkušenosti a um roznesly po světě a nově nabyté zkušenosti přinesly zpět domů. V té dosavadní široké škále chodců se najednou objevil nový činitel - turisté. Ti přinesli do chůze novou kvalitu.

*J. ZAJÍČEK – J. CALETKA:
Dálkové pochody, naše láska,
Mníšek pod Brdy*

... na startu v Pičíně už první desítky dychtivých lidiček začaly polykat první metry dvaatřicetakilometrové trasy



Úspěch měla i u „modrého“ turisty z Chodova u Karlových Varů – ten s sebou přivezl i dva kolegy



...a přihlášených utěšeně přibývalo!



Kyvadlová autobusová přeprava vozila nové a nové dálkoplazy. Takže honem provést nezbytnou administrativu a JDE SE!



Další várka sportovně a kamarádsky založených lidí



Ještě pořádně utáhnout tkaničky



Teda takový zájem jsme fakt nečekali...

V Pičíně bylo ráno nebe dosud laskavé, neblankytné

Pe skovi do hrnečka vodu. Vždyť i tak před kovou síťopdí z??





Parta mladých Slováků na dobříšském náměstí hýřila dobrou – zkrátka pičínsko-říteckou náladou...



Pivní injekce v Kytýnském pivovaru „bodla“!!!



Pivovar-Pičín-
-Řitka – jak se to
rýmuje...



Spolu s říteckým starostou Kamilem Abbidem nejstaranější, ale spokojený organizátor Míla Humhal v „akci“



Osvěžovna, „párkovna“ i „klobásovna“ – jak je libo

A řítecké fanfáry mohly spustit!

Vítězem 2. ročníku Pochodu Pičín – Řitka se stal **Luboš Kočí**, umělecký kovář z Hluboše u Příbrami, který – dle vlastních slov – ponejvíc běžel, až doběhl do kýženého cíle!

Jaké byly jeho bezprostřední pocity?

Únava, horko, ale trasa nádherná.

V lese jsem si trošičku pobloudil, jenže to byla moje chyba, protože jak jsem sbíhal z kopce, špatně jsem se soustředil na cedulky. Takže jsem je přeběhl a pak se k nim zase vrátil a běžel dál. Jo..., až na jeden kořen, kterej mě nějak zaskočil a já udělal kotrmelec a trošinku si nabil čumák. Oklepal jsem se a „letěl“ dál.

Pokud vím – jedinej, kdo jde za mnou rychlým tempem, je taková hezká holčina – tak si na ni počkejte...

Půjdete příští rok znovu?

Docela určitě!



Taky že jsme si počkali, a netrvalo to ani tak dlouho. A rádi...

Žaneta Prokešová z Mníšku pod Brdy je totiž ještě půvabnější, než to stačil zaregistrovat „vymakaný“ kovář Luboš Kočí. A co nám přiznala?

„Celý průběh pochodu se mně velice líbil, protože tahle trasa je úplně nádherná, a tím, že nás vede mezi stromy, dalo se těch jednadvacet kilometrů z Dobříše zvládnout i v tom horku a já si to užila.

Taky ráda pochválím i značení – nešlo se ztratit. A protože jsem „Řitku“ šla i loni, nebudu chybět ani příští rok!“

Můžeme prozradit, že tentokrát slečna Žaneta coby „pochodnice“ možná tak trochu oslavila i čerstvě absolvovanou maturitu. A kam se chystá dál? Na vysoké by ráda studovala češtinu a francouzštinu.

K matuře gratulujeme a přejeme, aby se Žanetino přání splnilo!

Další „na pásce“ byli Dobříšáci **Tomáš Vopiška a Mirek Brajer** a ti se k nám do Řitky vydali ze svého města. Shodli se na vyjádření, že „to bylo super! Protože na nás útočilo horko, chladili jsme se. Nejdřív v Kytíně desítkou – ta fakt osvěží, a pak tady "U Zvírátek"“.



„Řitečanda“ **Ale-na Garbaczewská** šla krátkou trasu a je pevně rozhodnutá nevynechat ani 3. ročník.

Co byste doporučila ostatním porodníkům? Aby dostatečně pili iontové nápoje, nejlépe v podobě piva a aby došli bez puchýřů (smích).

Je na vás vidět, že jste ráda na světě...

Proč ne – mám za sebou pár kiláků, pochod je prima zorganizovaný a ta mražená dobrota mi taky chutná.



Právník na Brdech

Důkazem, že pěší putování členitým lesním pásem Brdské vrchoviny neláká jen nadšence z blízkého okolí a Středních Čech, může být bezesporu Marek Hofman – právník z Pardubic!

Vy jste živým důkazem, že o nás vědí i v Čechách východních, není-liž pravda...?

Prostě jsem si udělal výlet autem do Řitky, svezl se autobusem do Pičína jako ostatní a teď jsem tady.

A víte, že jste celkově druhý na dlouhé trase? Kdy jste vyrazil?

Ráno v osm a dorazil jsem čtvrt hodiny po poledni. Zhruba půlku trasy jsem běžel a ta druhá půle už pro mě byla náročnější, protože byla i po asfaltu.

A co se značení týče?

Protože jsem měl v mobilu mapu staženou z internetu, asi na třech místech se údaje o správném směru rozcházely.

(Tady musíme poznamenat, že navzdory tomu, že jsme značky umístovali pouhý den před vlastním pochodem, uboží vtípalci či nepřející individua – tak jak jim velí jejich trpasličí mozečky – dali si tu trapnou práci a tuatam obrátili jejich směr, což platilo i v bezprostřední blízkosti říteckých obydlí. Malost některých lidí snad ani nedosahuje duchovního rozměru a nelze než politovat je...)

Můžeme se na pardubického právníka těšit i za rok?

Můžete a navíc přijedu i s kamarády.



O vytrávené žaludky a vyprahlá hrdla se staral Ondra Rohan, Věra Macháčková i Petr Vačkář





Na bezesporu největší říteckou akci letošního roku přijeli u limonády dohlédnout uniformovaní pánové z Městské policie v Černošicích



Zabavily se i děti, kterých v úmorném vedru bylo letos o něco méně...



S o to větší péči se jim mohla věnovat Bohunka Humhalová...



...stejně jako Jarmila Misárková u stolu, kde se vyhodnocovaly jejich výkony. Vidíte, jak malý sportovec Toniček bedlivě sleduje, jestli bude mít na své listině všechna ta správná razítka?



I tihle chlapi si kvůli svévolně zpřeházeným značkám – dílu nezničitelných idiotů – krapet pobloudili. V tuhle chvíli jim to však už evidentně nevadí...



Inu – proč by se čtyřčlenná rodina z Mníšku pod Brdy nemohla uvelebit hezky ve stínu?



No teda... Ani tyhle barevné fešandy nevypadají ušle! Venda Brabenec jim zapsal dosažený čas a teď hledá tu správnou placku. Nebo magnetku?



Tak už známe tajemství pochodu Pičín-Řitka: ŽENY TAM MLÁDNOU A JDOU DO KRÁSY!



„Poslušně hlásím, že jsme to zdolali!“



Výborně! Strakonicko-březnická parta tu takhle stála už loni. Tak na zdraví – pánové!



I poslední metr se má jít s nadšením, nebo snad ne?



KEEP SMILING aneb VŽDY S ÚSMĚVEM!!!



Momentka od organizačního stolu – zleva věčně usměvavý knihovník Míla Matoušek, žízňivý místostarosta Karel Vašut, starostlivá Marie Léblová



„Říkal jste, že jste úplně hotovej – ukažte jak?“ „TAKHLE...“



Došli, hodili se do pohody a odkráčeli na autobus do Prahy. Pěkná „dvojka“, že?





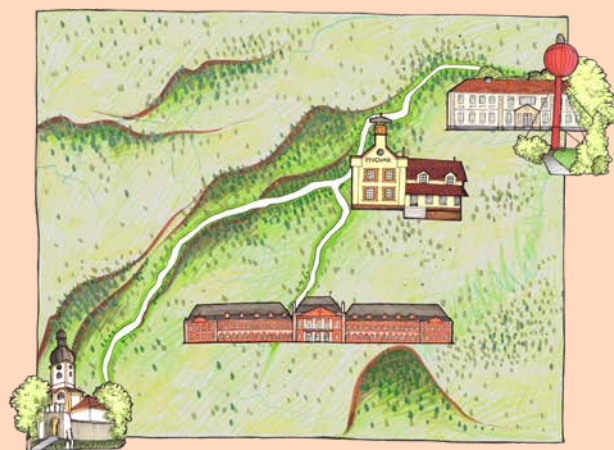
„A ještě než mi to vypustí, půjdu si zablblnout do skákacího hradu autákový firmy Srba servis, a basta!“



A s naší „kytínskou přípijecí trojkou“ se po úmorné sobotě nechal zvěčnit i starosta Kamil Abbid

Všichni dřívější chodci chodit museli, z vlastní vůle nebo z donucení mocných. Pro ně byla chůze prostředkem, který jim pomáhal splnit nějaký úkol. Nohy jim byly jediným dopravním prostředkem. Pro turisty se sama chůze stává účelem. Oni chodí, protože chtějí, mají z chůze radost a ona se stává jejím společenským vyžitím. Lidí s tímto poměrem k chůzi stále přibývalo a časem se z nich vynořují ti, kteří chtějí chodit více a dále. A pak už to netrvá dlouho a na scéně se objevuje „dálkoplaz“ a dálkové pochody. (Slovo dálkoplaz bylo oceněno Ústavem pro jazyk český jako jeden z nejlepších novotvarů, který plně vychází z kořenů českého jazyka.)

J. ZAJÍČEK – J. CALETKA:
Dálkové pochody, naše láska,
Mníšek pod Brdy



Hrst postřehů jednoho z organizátorů...

Letošní ročník byl očekáván s velkým napětím, nebylo totiž tajemstvím, že minulý ročník se setkal se značnou pozorností i kladnou odezvou. Vše nasvědčovalo tomu, že letos přijde lidí víc. Samozřejmě bychom byli rádi, nicméně jsme si vědomi našich určitých omezených možností a kapacit. A tak jsme věci dali volný průběh: vylepilo se pár desítek plakátů, pověsilo několik reklamních bannerů, byly zřízeny webové stránky a facebookový profil pochodu.

Podle internetových návštěv a dotazů se zdálo, že počet bude převyšovat tisícovku, ale jak se ukázalo, už od rána nás „zachraňovalo“ úmorné vedro, které řadu zájemců odradilo. O výhni sálající z nebe jsem se mohl přesvědčit na vlastní kůži: stál jsem už od půl sedmé na návsi a bylo mi až nepříjemně teplo. Naštěstí většina trasy šla po hřebenech, kde trochu pofukovalo, a stromy poskytovaly báječný stín.

Nakonec přišlo okolo 600 pochodníků, tedy oproti minulému ročníku téměř 100% nárůst!

Osobně mě nejvíc zaujala velmi příjemná a srdečná atmosféra, nejlépe to lze asi označit dnes už poněkud zprofanovaným „pozitivním naladěním“. Všichni měli dobrou náladu, nikdo se

nezaobíral jakýmkoli problémy, nehádal se, nebrblal – a to ani došlo-li na drobné nepříjemnosti, třeba když nějaký „dobráček“ ztrhal značení anebo je poobrancel, takže lidé pak přicházeli z jiných směrů, než měli... Skupinu opožděných „pěšáků“ nerozhodila ani úsměvná příhoda, když autobusu pendlujícímu mezi startem a cílem v Rosovicích došla nafta a muselo se chvíli čekat, než dovezeme kanystry s palivem. Necht' nám ku cti slouží fakt, že jsme to z Řitky do Rosovic zajistili za 20 minut!

Když pochod skončil a uklízeli jsme na návsi, velkým překvapením bylo, že „se nekonal“ žádný nepořádek, ze země jsme sebrali jeden jediný kelímek, jednu zapomenutou mapku a jeden sáček. Prostě v dnešní době téměř nevidané...

Závěrem jen drobné postesknutí, pochod je zamýšlen v první řadě jako volnočasová a ne příliš náročná pohybová aktivita pro občany z okolních měst i obcí, a zejména z té mateřské – Řitky. Je bohužel smutnou skutečností, že mnoho lidí právě z naší vsi na nadmíru pohledné trase vskutku vidět nebylo... Obvykle mě to zamrzí zejména v situacích, když na půl ucha zaslechnu vyčítavé „no jo...tady u nás ve vesnici se nic neděje“...

(kaa)

Jako každý červen – Dětské rybářské závody



Však taky v sobotu osmého se na rybníku u sokolovny na Řitce uskutečnila tradiční dětská rybářská akce v chytání ryb. Počasí bylo na chytání i pro děti zcela ideální, nebylo vedro, ale pod mrakem, a nepršelo. V rybníku je vysazeno dost kaprů a amurů, ale jsou tu dlouhodobě přítomné i ostatní ryby – od drobné bílé přes krásné cejny a líny, až po dravce jako jsou štiky, candáti a samozřejmě i velcí sumci. Vždyť rybník již nebyl sloven více jak čtvrt století...

Karel Vopička
Foto: Roman Kot

Takže shrnuto: v rybníku je ryb hodně, ale znáte to – když moc chcete, občas to nevyjde. Chytilo se systémem na jeden prut a soutěžící musel zapsat délku ulovené ryby v centimetrech. Kdo nachytil více „cm“, ten byl lépe hodnocen. Chytání ryb začalo v 9 hodin a děti měly dvě hodiny na to, aby se společně s rodiči, případně jiným doprovodem, pokusily chytit nějakou rybu. Společně proto, protože nejmladším byly i dva roky, a to potřebuje velmi dobrý dozor a samozřejmě i pomoc. Celkem se zúčastnilo 27 dětí, které byly dle věku rozděleny do čtyř kategorií tak, aby každá kategorie byla přibližně stejně obsazená.

A trocha statistiky

První byla pro nejmladší děti do 5 let, druhá pro děti 6-8 let, třetí kategorie pro děti 9-10 let a po-

slední, čtvrtá, pro nejstarší od 11 do 15 let. Pro každou kategorii byly připraveny jako ceny krásné plyšové ryby (sumci, štiky, kapři a pstruzi) věnované členem spolku Františkem Kejřem. Dále bylo připraveno 12 pohárů, které věnoval Karel Vopička a na každého účastníka čekala připravena taška, ve které našel různé ceny a dobrůtky. Hostinský Martin Klikorka pro všechny připravil občerstvení, které jim věnoval.

Klobásky jako překvápko

Slavnostního vyhlášení za obec Řitku, která tradičně tuto hezkou akci pro děti podporuje, se zúčastnili starosta obce Kamil Abbid s místostarostou Karlem Vašutem.

Samozřejmě nemohli chybět členové Spolku rybářů Řitka, na čele se svým předsedou Václavem Vlasákem a pokladníkem Petrem Králem. O fotografie z akce se postaral pan Roman Kot. Postavení stanu na ceny a vyhlášení zajistil Michal Vlasák. O překvapení se postaral pan Dan Roháček, který přivezl udírnu a připravil uzené pamlsky z ryb a klobásky.

Vyhodnocení: Poháry a plyšové ryby obdržely všechny děti, které chytily rybu. Jeden pohár byl vylosován ze sčítacích lístků všech dětí, které měly smůlu a nechytily rybu žádnou...



Kategorie 1		do 5 let
1.místo	Viktorie Petrová (věk 4)	213 cm
2.místo	Barbora Kalinovská (5)	105 cm
3.místo	Anna Lizánková (2)	53 cm
4.místo	Nikola Dušková (2)	6 cm

Kategorie 3		9-10 let
1.místo	Matouš Kvasnička	115 cm
2.místo	Petr Pechatý	54 cm
3.místo	Amélie Vopičková	45 cm

Kategorie 2		6-8 let
1.místo	Vojtěch Lizánek	188 cm
2.místo	Kateřina Foldová	15 cm
Vylosovaný pohár získal Jakub Kvasnička		

Kategorie 4		11-15 let
1.místo	Kristýna Králová	99 cm
2.místo	Milan Strnad	50 cm
3.místo	Pohár Nikola za 4.místo v kategorii 1	



První kategorie těch nejmenších



Druhá kategorie



Třetí kategorie



Čtvrtá kategorie



Tradice s loupežnickou minulostí

Oběd nebo večere v létě pod pergolou, přístřeškem, zkrátka venku – to je panečku úplně něco jiného než v domě... Chutná nám stokrát víc a navíc nám dělají společnost živé květiny, keře, stromy. Mimo kuchyň či jídelnu se ani nemusíme tolik „ofrňovat“ a leccos „zblajzneme“ i rukama. Náš dnešní pokrm dokonce někdy nezamastí ani talíř. Nevěříte?



Nejprve si připravíme kvalitní jehněčí (zelené lističky jsou šalvěj)

Nebývali jen lupiči v brdských lesích – jak o nich píše Jindřich Šimon Baar v románu Jan Cimburá – i v Řecku se nejen panstvo obávalo pověstných banditů, té chásky lupičské, která všem brala a dávala jen do svých kapsářů. Protože zdaleka nebyli jen na studené stravě, odsákala to čas od času nějaká ta zatoulaná jehňata, i kozy divoké. Protože je honili místní četníci, přirozeně ti vykukové netoužili po tom, aby je prozradil čoud z ohně při pečení příslušných sudokopytníků. Vymysleli tedy fintu, při níž naporcované maso posypané jalovčinkami, všudypřítomným oreganem, chilli papričkami, rozmarýnem i bazalkou nebo třeba tymiánem – to podle toho, co stihli naškubat, než se přiblížila ruka zákona – zabalili s trochou brambor (a ukradli-li si nějakou tu kořenovou zeleninu s cibulí, přidali i to), navrch zasypané olivami, do větších listů. Takové balíčky uložili na doutnajícím uhlíky a rozehráté kameny a všechno to umně zamaskovali drny, aby dým unikal jen zcela nepatrně. Když měli po loupežnické šichtě a někdejší bdělá policie odtáhla z hor, pošmákli si na pečince, které říkali *kleftés*, česky *kleftiko*. A to se – stejně jako za dávných dob – připravuje i dnes. Navíc ani nemusíme krást, abychom si navodili příslušnou atmosféru, o zakopávání krmě do země už vůbec nemluvíce. Ale i tak, věřte – je to ohromná lahůdka!

Dobromysl obecná, která nám možná roste na skalce nebo na zahradě, je klasické babičkovské koření, o němž se většina z nás nesprávně domnívá, že do našich kuchyní pod názvem oregano připutovalo teprve v posledních letech...



Jestli už máme vlastní rajská jablčka, tím líp – právě ona dokážou nasát odér všeho ostatního...

Takže co budeme potřebovat: Kolem 1 kg jehněčí kýty, 1 kg brambor, 1 velkou mrkev, 1/2 menšího celeru, 2 papriky, 5-6 lžic olivového oleje, „deci“ bílého vína pro chuť, balkánský sýr feta, 2 střední cibule, klidně 6 stroužků česneku, šťávu z 1 citronu, bobkový list, středomořské bylinkové koření – tymián, rozmarýn, šalvěj, dobromysl (tu už znaly naše babičky i prababičky a bůhvíproč se jí módně říká oregano, což je její latinský název), kdo jinak nemůže – přidá sůl, ale „přetluče“ tím výraznou chuť koření.

A jdeme na to

Maso nakrájíme na kostky 3 x 3 cm a vložíme do misky, vymačkáme na něj citronovou šťávu, pečlivě prosypeme kořením a polijeme polovinou oleje a vína tak, aby bylo dokonale promaštěné, misku zakryjeme a necháme marinovat – ideálně přes noc.

Druhý den si nastříháme tolik archů pečicího papíru, kolik nás bude u stolu. Nejlépe nové brambory pouze omyjeme a nakrájíme na silnější plátky, zakapeme olejem s rozmíchanou dobromyslí, mrkev na delší dílky, celer pak nakrájíme na větší kostky, papriku na proužky.



...ale ostatní zelenina je neméně potřebná pro konečný výsledek



Na pečícím papíru už se začíná rýsovat budoucí delikatesa

A teď to začne: každý arch pečícího papíru (můžeme ho i zdvojit) položíme na hluboký talíř, na dno vložíme pár brambor, na ně pár kousků naloženého jehněčího a na maso usypeme z naplátkovaného česneku, „nakolečkované“ cibule, nakostičkovaného sýra, prosypeme zbylým bylinkovým kořením, přidáme bobkový list a do všech balíčků ještě „přicmrndneme“ olivový olej i víno.



Balíčky hezky „poloupežnicku“ svážeme a naskládáme na pekáč

Pomocník se hodí

Najde-li se ochotný člen domácnosti, pomůže nám zvednout cípy naplněného pečícího papíru a zakroucené je přidrží tak, abychom balíček mohli svázat – pokud možno potravinářským provázekem. Balíčky nebo taky uzlíčky hezky narovnáme na pekáč a pečeme 2 hodiny při teplotě do 180 °C. Ne – nemusíme se bát, že nám papír praskne, to bychom na něj museli být neurvalí. A proč bychom taky byli, když nás čeká taková dobrota...?

I tak balíčky opatrně každému předáme na talíř, provázek přestříháme nebo odmotáme a pak už si každý své malé roman-

tické překvapení otevře sám a v tu chvíli ho zasáhne intenzivní oblak vůně.

Jestli si při tom představí šikovné řecké loupežníky, záleží už jen na jeho fantazii...

(zle)

Foto: Zdeněk Lebl



Hotové kfestiko osvobodíme od provázku a chvíli se mazlíme pohledem na naše dílo, které může vypadat třeba takhle...



... anebo snad takto? Každý balíček je totiž sám o sobě šťavnatý originál. (Jistěže bychom řecké tradiční jídlo mohli upéct v pekáči jako celistvou hmotu. Ale připravili bychom se o ten tak trochu záračný moment při otevření uzlíčku, o ono divadlo, jehož jsme součástí při debužirování v přírodě, i kdyby to mělo být jen metr od našeho domu.)

Když kápneme na super počasí



Pohled od hotelu Hrazany je bezesporu jednou z perel Středního Povltaví

Pozdně podzimní výletování s sebou přináší nejen „větry od pólů“, kteréžto tříslví jsme si vypůjčili ze stejnojmenné sbírky Otokara Březiny, neboť i příroda jeseně nás neprosně – tak jako básnickovy verše – vtahuje do nostalgických nálad pomalu se loučícího roku. Víc než kterýkoli jiný kout naší vlasti je to právě Sedlčansko, relativně blízko od naší vsi, v sousedním, příbramském okrese, jež nám nabízí nahlédnout do pokladnice malebné krajiny, zvlněné jako hladina neposedné řeky, líbezně „nakřivo“ poskládaných lesů, roztočivých balvanů, skal i žulových lomů. Pahorky střídají údolí, jimiž protékají titěrné potůčky a támhle – tam je prý kouzelná tuň... Našly bychom i zříceniny hradů a pět vodních mlýnů. Zdejší vltavské břehy bývaly křížovými cestami šumavských vorařů, ale najdeme tu i křížové cesty skutečné, které odolaly času. A proč bychom si protentokrát do kraje Středního Povltaví nevyjeli autem?

Zdeněk Lebl a Miloslav Humhal

Foto: Z. L.,

letecký snímek kláštera Poličany: Jiří Jiroušek

A protože na relaxační výlet do těchto končin ani náhodou nejedeme poprvé, rovnou nastavíme navigaci na Poličany, ale o nich později. Dávno zanámi zůstaly Čisovice, i Bračtinov – amohou litovat ti, kteří tuhle ves nikdy nepřešli vlastními podrážkami. I když tamní hradiště osídlili již dřív, první zápisy se o něm zmiňují v roce 1100. Přímou vesnici a v jejím okolí naši předchůdci dobývali zlato, ať dolo-



váním či rýžováním. Největší naleziště se nacházelo na Kocábě, v místě zvaném Havran. Následují obě Lečice, Malá i Velká a všechny ty vesničky, pro něž jsme zvolili tuhle nepřímou trasu, která je dozajista z hlediska poznávání (pokaždé totiž vidí-

me i něco, čeho jsme si nikdy předtím nevšimli) přitažlivější. Navíc si člověk oživí i vzpomínky, když tudy putoval pěšmo nebo na kole. Na křížovatce mineme Křížovskou kapli a za pár vteřin jsme v samotném Křížově, odkud je to jen kousek do Korkyně, a to je navzdory pouhým 140 obyvatelům dost slavná obec, a kdyby pro nic jiného, tak pro ty výhledy do daleka!



Štědrý kníže

V dávných dobách jeden český kníže prohrál bitvu a utíkal před nepřítelem sám k Vltavě. Ta se ale v ten čas nedala přebrodit. Chodil okolo řeky, až přišel k chaloupce.

U poddaného, jistého Becha, si odpočinul a ten jej pak převezl přes Vltavu v malé loďce, které se tehdy říkalo korka. Po čase se kníže na onoho člověka rozpomněl, pozval si jej a odměnil. Mimo jiné i tím, že ho povýšil do svobodného stavu, daroval mu pozemky a udělil erb ve znamení oné korky. Od té doby se všichni členové rodu jmenovali Korkové, což přešlo na příjmení Kúrka. A víte, že Linhart Korka byl roku 1621, kdy bylo popraveno 27 českých pánů – příslušníků protikatolického stavovského odboje, hejtmánem královských vojsk na pražském Vyšehradě? Podle prvního dvorce vznikl i název - Korkyně.

Krajina rozhleden a metráků zlata

Protože mráz dosud nespálil, ani vítr neserval mnohobarevné listí javorů, jilmů i kaštanů, které už odevzdaly své plody, také jeřábů a zakrslých „náletovek“, projíždíme krajinou-obrazem, který září, jako by ho kdosi vymaloval obřími pastelkami.



Listopadová krajinomalba pod taktovkou žluté, oranžové, červené...



Je fakt radost pohybovat se po vozovce, po obou stranách značené v bezpečné vzdálenosti od příkopu. Co kdyby to po chuchvalci listů, po ránu přece jen kluzkých od rosy nebo jinovatky, auťákem smýklo rovnou do zoraného pole?

Silnice nás vede do památné vsi Chotilsko. Na vrchu Besedná od roku 1926 stála 22 metrů vysoká Drtinova rozhledna ve tvaru

husitské hlásky. Inu – nestojí. Komunisti ji v 50. letech strhli. Před třemi lety si Chotilští otevřeli rozhlednu novou.

Ale je tu ještě jedna rozhledna – na Veselém vrchu (489 m n. m.). A k němu se po léta upírají zraky všech moderních zlatokopů. Zaplat'pámbu zlatá horečka ve jménu státu dosud nepropukla. Proč by měla? V útrokách kopce se skrývá největší ložisko žlutého kovu, a prozatím se říká: ve střední Evropě. Ale kdo ví...? Však už se na Veselém vrchu v minulosti těžilo...

Tak jed'me hezky pomalu, třeba se někde „v pangejtě“ zaleskne zlatý nuget!

Ale zlato není v Chotilsku jediné - v muzeu Křížovnický špýchar mají instalovány expozici Ze života venkovského obyvatelstva středního Povltaví.

Na dně pod Živohošťským mostem je veselo...

Téměř na úpatí kopců Tetřevík a Kočičí vrch sjíždíme k betonovému Živohošťskému mostu se čtyřmi dvojitými pilíři. Být potapěči, dvacet metrů pod hladinou bychom našli dvojitě pilíře spojené v jeden mohutný základ tvořící plošinu mezi nimi. Protože tento obrovský blok betonu sahá 50 metrů do nitra země, ukotvit pilíře si vyžádalo odstřelit dno, a tak základy



Parametry monumentu vltavských mostů hravě splňuje i ten živohošťský – včetně velkolepého dojmu z nabízené romantiky

mostu jsou několik metrů pod úrovní skalnatého dna původního toku řeky Vltavy. Až se oteplí – ten, kdo fandí historickým artefaktům, objeví na dně například potopenou pramici, dobovou ceduli Okres Příbram, stavební materiál, torzo auta... Se štěstím se dá najít i nůž coby ztracená rybářská proprieta, dokonce i náboje do kulometu...

Jelikož dnes z nějakého potápění rozhodně nic nebude, raději se po mostě projdeme, abychom vstřebali atmosféru od blankytného nebe promodralých vod nejdelší české řeky po doslova rozkošné okolí – vždyť sama příroda je ten nejvzácnější artefakt, čili výtvarné dílo pod sluncem!

Z Živohoště, kterou většina z nás vyslovuje Živohoušť, je prakticky zaniklá vesnice. Rozkládala se po obou březích Vltavy, ale nesmlouvavé vody Slapské přehradní nádrže v červnu 1954 vzaly lidem domov, opečovávaný a milovaný po generace. Většině

Nejen bitva u Sudoměře

Prý nad bývalým brodem u vsi Živohošť 4. listopadu 1419 došlo k litému boji husitských poutníků ze Sezimova Ústí, mířících

na celozemský sjezd do Prahy, s katolickými šlechtici z řad stoupců krále Zikmunda Lucemburského, pod velením Petra Konopišťského ze Šternberka. Po prvním útoku byla řada Jihočechů zabita, zraněna nebo zajata, nicméně posily západočeských husitů, které na bojiště dorazily od Nového Knína, přinutily české feudály ustoupit. Svědectví dobových písemných pramenů jasně hovoří o první větší ozbrojené bitvě v napínavém seriálu husitských válek.

z nich přehrada zatopila i vzpomínky... Nežije tu ani dvacet obyvatel.



„Nepřátel se nelekejte, na množství nehled'te...“

Strojový hlas neviditelné ženy ukryté v malé černé krabičce navigace nás neomylně provádí Blažimí a Stranným, vesničkami, z nichž ta druhá má ve svém znaku sličného černého kosa. Lehounce mlžný opar v benešovském okrese není

o nic menší než v příbramském na druhém břehu Vltavy, ale zvyšující se teplo prostupuje osadou Dubí úplně stejně jako o málo lidnatějšími Nahoruby, vsi s kuriózním jménem, která si činí nárok na to, že právě tady se odehrála výše zmíněná Živohošťská bitva. Však tu taky na návrší severně od vsi mají pomník tohoto

Reportážní tip na výlet

klání stoupců podobojí. (Mimochodem – sotva tři kilometry odtud bychom u přírodní památky Křečovický potok objevili samotu Lišnici...).

Historik husitského hnutí Vavřinec z Březové (asi 1370 - asi 1437) poznamenal, že skoro čtyři tisíce táborů... srazili se s královskými... usmrtili některé lehkooděnce z nich a zabili mnoho lepších koní královských; odrazivše královské od sebe, přišli do Prahy a byli od Pražanů s radostí přivítáni.

No – možná že to tak ASI bylo, jenže ani u vzdělaného Vavřince neznáme přesná data, takže tomu, kterak je to předestřeno, můžeme věřit jenom ASI...



Nemusíme být věřící, abychom v trapistickém klášteře v Poličanech zase našli svou rovnováhu. Když budeme chtít, putovat lesy a stezkami můžeme od východu do západu slunce...

Ticho prokládané ševelením větru

Ale to už nás hnedá dopravní cedule nasměruje na úzkou asfaltku plnou zatáček a vzrostlých vrb klenoucích se nad silničkou do Poličan, k otevřené bráně trapistického klášteře, který tu – tak trochu jako na konci světa – působí coby zjevení. Ne, nelekejte se, nepřijeli jsme se sem modlit. Klášter Naší Paní nad Vltavou, který cedulkou vítá pocestné, že mohou navštívit kostel i klášterní obchůdek, není žádným zkosnatělým barákem, ale součástí otevřeného areálu, jenž vám vehementně nepodsouvá nábožen-



Obdivuhodná tesařská práce na stropě kostela v klášterním komplexu

Kdo jsou trapistky

Sesterská komunita trapistek k nám přišla z mateřského domu v italském Vitorchianu – Italky, Češky a jedna Maďarka. Jejich každodenní život tvoří liturgická i osobní modlitba, rozjímání a manuální práce. Nejsou to žádné nemluvné poustevnice, i když přebývají v odloučenosti od světa, v tichu a samotě. I proto jsou jejich kláštery daleko od měst – uprostřed přírody. Skutečnost, že řád je kontemplativní a sestry se oddávají rozjímání, přemítání, ještě neznamená, že si nevydělávají práci na polích, v ovocných sadech či pěstováním zeleniny. Rovněž vyrábějí sušenky i mléčné a karamelové krémy podle tradičních italských receptů. Navíc příčinnivé sestry chovají včely a vyrábějí med vysoké kvality. A také malují ikony s použitím pravého zlata.

ské symboly.

Na pozadí velkolepého komplexu v architektonickém stylu - moderně pojatého románského slohu, který si nezadá ani s civilně pojatými stavbami s vikýři, fasádními kamennými obklady, zato tradiční sedlovou střechou - decentně ve volném prostoru stojí kříž. Teda alespoň tak to vidíme my, kteří jsme se sem vypravili už poněkoli káté, uniknout civilizaci, do ticha mezi kopci „doznívající“ Benešovské pahorkatiny, ticha prokládaného ševelením větru i rozprávěním vltavskou kaskádou zpomalené řeky, jež se nese až sem. Kdo chce naslouchat, slyší.

V péči italské sestry Kláry

Do Čech přišly na pozvání tehdejšího kardinála Miloslava Vlka a stavět se začalo na zelené louce, vlastně na poli, což nám bezvadnou češtinou vypráví sestra Klára – jak ji tu počestili, když sem byla vybrána z italského Vitorchiana, tehdy ještě pod jménem Chiara Pascucci. Je tady jedenáctý rok a nás se ujala vládně, s úsměvem, za nímž by má-



Sestra Klára nám v klášterním obchůdku představuje nemalou produkci malé komunity: u nás to vyhrál květový med



Krajina s nekonečně zvlněnými obzory – takové je Sedlčansko!



Nad celoročně přístupným novorománským komplexem se vznáší atmosféra bezrozměrného ticha a pokoje...

Chceme si odpočinout, vypnout, najít klid?

Tady je kontakt:

Kláster Naší Paní nad Vltavou
 Poličany-Křečovice 10
 257 56 Neveklov
 e-mail: sestrytrap@gmail.com (dům pro hosty),
tartaralucia@volny.cz (Matka představená)
 telefon: 731 604 168, 312 312 004

lokdo hledal řádovou poslušnost a takzvanou klauzuru, což je prostor vyhrazený pouze řádovým sestřám, kam lidé zvenku nemají přístup.

Vysvětluje nám, že mohutnou stavbu projektoval italský architekt, který však už tři desítky let žije u nás, a stavělo se od roku 2008. Čtyři roky nato byl klášter vysvěcen.

„Budete-li se cítit unaveni, ve stresu, bez nálady – je pro vás otevřený náš dům pro hosty, který pro všechny, věřící i nevěřící, provozujeme,“ informuje nás ochotná sestra Klára. A přidává, že ubytování s plnou penzí přijde na 500 korun denně. A nakonec nás pozve do obchůdku překypujícího výrobky klášterní proveniencí. Vybereme si květový med, mimochodem – opravdu výtečný!

Basa se nekoná

Pokaždé si jdeme vychutnat bezvýhradné ticho do kostelíku s fortelnou tesařskou prací ve stropu, i civilně prostým interiérem. Ale ouha(!), jak se snažíme vyfotit berluza dřevěnou ohrádkou, probudí se nějaké neviditelné čidlo a spustí se – pravda „nevtíravý“ – ale



Strnadovské srandičky: obyvatelná chaloupka na muřích nohách, dřevěná Karkulka (?) s parkem v rohlíku



Laškování s tamní mořskou pannou - bohužel taky dřevěnou...

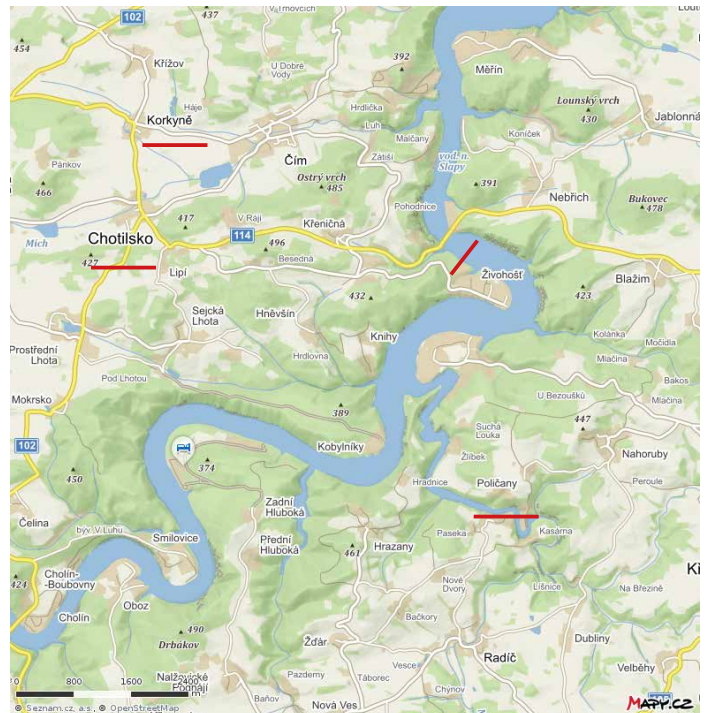


Pohledný Hotel Hrazany

přece jenom alarm! Už se vidíme v kobce klášterního vězení, avšak jak je tu patrně vše nastaveno na klídek a odpuštění, něděje se „laur nic“. A to jsme se ani nemodlili – na rozdíl od trapistek, které se modlitbám oddávají sedmkrát denně. A to i o nedělích a ve svátek.

Žertovný Strnadovský mlýn

Potom, co jsme po svém ochutnali duchovno i med, přichází čas na pozdní oběd. Navigaci nastavíme na vyzkoušený Strnadovský mlýn, penzion a farmu s hospodářskými zvířaty a popisným číslem Vršovice 1. Rozhodně se ale nemíníme odbýt parkem v rohlíku, jak to učinila dřevěná Karkulka (?) před vraty. Pokud si výlet na barvitě a mnohotvárné Sedlčansko schováte na jaro či léto – vždyť i my sem, jak je patrné z fotek, zajíždíme celoročně – můžete klid'anko přespat v sudu vyhoupaném v koruně stromu nebo v chaloupce na muřích nohách, odkud se dají pozorovat zvířata i lesní zvěř ve výběhu.



Vyhlička, která bere dech!

Kdo ještě necítí vůni domova, bude se chtít možná na zpáteční cestě zastavit na keltském oppidu Hradiště Hrazany, ale nejspíš jen – jak sluníčko pospíchá zapadnout - po našem vzoru vyjede od úpatí kopce Doubí k hotelu Hrazany s vyhlídkou a odtud se už jen kochá a kochá šmolkovými vodami slapské přehradní nádrže, ze všech stran strážené pořád ještě hojnými lesy.

Inzerce

Restaurace u Káji Maříka

- Polední menu, obědy a večeře & grilování
- Velká zahrádka s dětským koutkem a venkovním koktejlovým barem
- Kuřácká a nekuřácká část (pondělí-neděle 11.00-14.00 nekuřácká celá restaurace)
- Dětský koutek



Wifi připojení ZDARMA

📍 Skalecká 124, Mníšek pod Brdy

☎ 722 123 254

🌐 www.ukajimarika.cz

📌 /ukajimarika

SVATBY | RAUTY | VEČÍRKY | ŽIVÁ MUZIKA

dobrovolníci amelie

Hledáte nové zkušenosti? Chcete smysluplně trávit volný čas?

Staňte se dobrovolníkem pro onkologicky nemocné

Dobrovolníci Amelie docházejí ve Středočeském kraji na onkologické oddělení do Nemocnice Na Pleši nebo připravují tvořivé dílny pro nemocné.



Nabízíme:

- Úvodní školení v oblasti onkopsychologie
- Pravidelnou supervizi a metodické vedení
- Vzdělávání a neformální akce pro tým dobrovolníků



Školení dobrovolníků

12.–13. září 2019

Centrum Amelie Praha, Šaldova 15, Praha 8

E-mail: dina.risianova@amelie-zs.cz • Tel.: 608 458 303



pomáháme žít
život s rakovinou

Amelie, z.s.

Šaldova 15, Praha 8 – Karlín

Více na: www.facebook.com/amelie.zs

www.amelie-zs.cz

Dobrovolníci Amelie dělají onkologickým pacientům hezčí den



Do Nemocnice Na Pleši docházejí dobrovolníci z neziskové organizace Amelie už šestým rokem. Doplňují tak nabídku služeb pro onkologicky nemocné a jejich blízké, kterou Amelie ve spolupráci s nemocnicemi rozvíjí od svého založení v roce 2006.

„Dobrovolníci Amelie chodí na onkologická oddělení nemocnic nebo se zapojují v Centrech Amelie. Přinášejí do nemocnice běžný lidský kontakt a zpříjemňují nemocným čas popovídáním, předčítáním, hraním her nebo doprovodem na procházku po areálu nemocnice, anebo vedením skupinek třeba s výtvarným zaměřením. To dělají i dobrovolníci v Nemocnici Na Pleši,“ upřesňuje koordinátorka dobrovolníků **Dina Rišianová**.

Možná vás napadá, že je to těžké, nebo si kladete otázku, proč to ti lidé vlastně dělají. „Proč Na Pleš? Protože jim jsem vděčná. Před čtyřmi lety tu byla moje babička a výtečně ji rozvíčtili, nezlomili nad ní hůl. Tím, co dělám, chci poděkovat personálu, ale také podpořit nemocné.“

A co vlastně dobrovolnice Zuzana dělá? „Jednou za čas přijdu s kamarádkami a kytarou, jdeme po pokojích a nabízíme lidem, že jim zahrájeme a zazpíváme to, co mají rádi. Je to krásný zážitek, odcházíme odsud vždy plné energie a radosti,“ dodává Zuzana.

Dobrovolníkem se může stát každý dospělý, kdo ve svém volném čase a bez nároku na finanční odměnu chce vykonávat činnost ve prospěch onkologicky nemocných a jejich blízkých. Pokud by se někdo chtěl zapojit, třeba právě v nemocnici Na Pleši, tak po úvodním rozhovoru s koordinátorkou dobrovolníků musí absolvovat vstupní školení, podepsat smlouvu a zaškolit se přímo v nemocnici za doprovodu již zkušeného dobrovolníka. Školení se konají vždy na jaře a na podzim, zájemci se mohou hlásit průběžně.

Třeba březen je v Amelii každoročně zasvěcen projektu **Tulipánový měsíc aneb Přivolejme s jarem i naději.** V praxi to zahrnuje výzdobu onkologických oddělení, workshopy, přednášky, kulturní akce či benefiční prodej tulipánů. Pro Nemocnici Na Pleši se letos výzdoby ujaly ZŠ Nová Ves pod Pleší, 1. ZŠ Dobříš, Pexeso, z.s., Neposedný tygrík z.s. a ZŠ Mníšek pod Brdy, Komenského 886. „Děti po celý únor vyráběly dílka, která ozdobila a projasnila nemocniční prostory. Sešlo se nám přes 250

obrázků, váziček či papírových tulipánků – zapojeným školám a dětem moc děkujeme! Dále jsme pacienty pozvali na výtvarnou dílnu, kde si vyrobili záložky do knihy, na programu byl i koncert hudebního dua *Cricket & Snail*. Další podobné akce plánujeme v průběhu celého roku, i nadále je tedy možné se zapojit – přijďte pacientům zahrát, zazpívat, společně něco vytvořit,“ vyzývá Dina Rišianová.

Více na www.amelie-zs.cz.

Kontakt na koordinátorku dobrovolníků:
dina.risianova@amelie-zs.cz, tel.: 608 458 303.



Inzerce

ZEMNÍ PRÁCE
M. Slabihoudek
Mníšek pod Brdy

Provozovna:
Průmyslová 1025
Mníšek pod Brdy

Tel.: 603 493038
318 592196
e-mail: m.slabihoudek@seznam.cz

Provádíme veškeré zemní práce včetně skládky
Stroje: CAT 442, TB 135 + kladivo, Bobek
Skládka a zpracování stavební suti
Prodej písků, štěrků, tříděného recyklátu a zeminy
Netříděný suťový recyklát zdarma
Plastové jímky a inženýrské sítě
Autodoprava: TATRA, Avia, Multikára
MAN + kontejnery
Fekál: IFA 5m³, Liaz 8 m³

Přijmeme:
- bagristu (v případě zájmu zaškolíme, možnost získání strojního průkazu)
- automechanika
- řidiče skupiny "C"

Nabízíme slušné platové podmínky a benefity

Moře i hory lákají



...jako třeba úžasná dvacetikilometrová pláž Sotavento, pokládána za nejkrásnější pláž Evropy, za kterou se můžeme vydat na kanárský ostrov Fuerteventura...

Tak jsme se možná vrátili z čarovného Sedlčanska, na něž jsme čtenáře říteckého zpravodaje pozvali na stranách 18-22, a vrátili se v pohodě, bez šrámů a ve zdraví vůbec. Jakkpak by ne. „Horší“ je to, když nás zachvátí cestovní horečka a táhne nás to do ciziny... Pak nejdřív přemýšlíme KAM, ZA KOLIK, a jediné co je jisté: S KÝM. Ale stejně – počasí neporučíme, zato bychom se možná měli poradit s lékařem, zejména máme-li malé děti.

Pokud jsme se rozhodli vyrazit do zemí, kde nejsou hygienické standardy nastavené tak jako u nás, zeptáme se ho, na co bychom si měli dát pozor. Protože naši potomci mohou být náchylnější k infekcím a nemocem, není od věci se informovat, co by jim případně v dané zemi mohlo uškodit. Pokud nepatříme mezi zdivočelé přírodní typy rodičů, kteří doma nejen rodí, ale stran zdraví si vystačí s octanem hlinitým na otoky a tržné rány zašívají rybí kostí od Vánoc, opět není od věci se poradit s naším pediatrem v případě očkování.

Nikdy si doma nezapomeňme průkaz pojištěnce (Evropský-průkaz zdravotního pojištění, s platností v rámci Evropské Unie), a to pro každého člena rodiny. Na základě tohoto průkazu máme zajištěnou bezplatnou základní zdravotní péči na úrovni tamějších standardů.



Nakupme si léky do zásoby

Nezapomeňme s sebou přibalit lékárníčku, kde budeme mít potřebné léky na všemožné neduhy. Od problémů se zažíváním, přes spáleniny až po bolest hlavy. I když takové medikamenty samozřejmě najdeme i v cizině, nikdy nemůžeme vědět, kolik za ně „vysolíme“ či jestli nebudou na předpis. A kdo

nám ho bude v pustině vystavovat, aha? Pokud jsme navíc my nebo jiný člen rodiny na něco alergičtí, bude lepší mít s sebou léky, na které jsme zvyklí, a nehrozí žádné problémy.

Nezapomeňme na cestovní pojištění

Spoléhat se na štěstí není v tomto případě to pravé ořechové.



Foto: Ken Yam

Stát se může cokoli. Může nás někdo okrást, dítě si může zlomit nohu. Většinou jde o zlomek sekundy a než se nadějeme, katastrofa je na světě... Doporučuje se však sjednat nejen komerční cestovní, ale i úrazové pojištění, které v případě následné nemocenské jistě oceníme.

Přesvědčme se o platnosti cestovních dokladů

Informujme se o zemích, které spadají do schengenského prostoru, a které naopak ne. Pokud totiž máme děti mladší patnácti let, v některých zemích budou potřebovat minimálně pas. Stejně tak si dejme pozor, jaké jsou v daných zemích limity platnosti cestovních dokladů. **Může se nám stát, že nás na letišti pošlou domů, a to i přesto, že náš pas je platný následující tři měsíce. V některých zemích požadují platnost minimálně půl roku a věrme, že bychom nebyli jediní, kteří kvůli tomuto problému nakonec nikam nejeli.**

Zážitky s celou rodinou patří k těm nejsilnějším, a pokud budeme připraveni i na maličkosti, není se čeho bát. Podnikněme tedy všechny potřebné kroky a užijme si letošní dovolenou na maximum...

(zle)
Foto: Zdeněk Lebl

Pozor i na infekční žloutenku!

Žloutenka je onemocnění člověka a zvířat způsobující zánět jater. Někdy bývá označována jako „nemoc špinavých rukou“. Původcem nemoci jsou viry.

V současné době zaznamenáváme zvýšený výskyt virové hepatitidy typu A v několika evropských zemích, včetně České republiky. Na vině je zejména nízká proočkovanost populace a také rizikové chování lidí.

Lékaři navíc upozorňují, že počet nemocných roste v průběhu letních měsíců, kdy lidé více cestují.

Vir hepatitidy A je značně odolný a v životaschopné formě vydrží i několik týdnů na povrchu předmětů, v potravinách, nápojích i ledu. K přenosu nemoci dojde pozřením viru, ať už ve formě kontaminovaného jídla, pití či pouhým stykem mezi předmětem, na kterém přežívá virus, a ústy.

Žloutenka typu B se oproti tomu přenáší tělními tekutinami, často při nechráněném sexu nebo poraněním o kontaminovaný předmět. **Riziko může však představovat i nesmyslně módní tetování či piercing.** Nebezpečné je také provádění akupunktury nesterilizovanou jehlou. Akupunktura je přitom základní léčebná metoda v některých zemích orientu. *V případě úrazu si člověk mnohdy nemůže vybrat, kde a jak chce být ošetřený a hygienické standardy v jednotlivých zemích se mohou velice lišit.*

Zodpovědným rodičům připomeňme, že

proti žloutence typu A se mohou děti očkovat už od jednoho roku. V rozmezí půl roku se očkují dvě dávky vakcín, přičemž po druhé dávce vakcína poskytuje dlouhodobou ochranu.

Dospělí mají možnost zvolit výhodnou kombinovanou vakcínu, která ochrání proti A i B typům zároveň a očkuje se ve třech dávkách. **Toto očkování představuje tzv. cestovatelský základ a obvykle se doplňuje o další podle vybrané destinace a epidemiologické situace v ní.**

Do některých asijských zemí se například očkuje navíc i proti břišnímu tyfu, obrně či vzteklině, některé africké země vyžadují očkování například proti žluté zimnici.

Mýtus o tom, že ochrana proti žloutence je vhodná jen pro exotické cesty, vyvrací i zvýšený výskyt nemoci ve Skandinávských zemích. Zdravotnické úřady v Norsku zaznamenaly nárůst případů virové hepatitidy A, která není pro severské státy příliš typická. Desítky nemocných se nakazily v zahraničí, ostatní se infikovali přímo v zemi, kde k šíření nemoci pravděpodobně přispělo mražené ovoce ze zahraničí.



Cestovatelská lékárníčka

Záleží na destinaci, do které cestovatel míří, a způsobu, jak bude svůj volný čas trávit. Nejčastěji se však lidé na cestách potýkají s průjmy, úrazy a infekčními chorobami. Základní cestovatelská lékárníčka by proto měla obsahovat výbavu pro ošetření úrazů (obvazy, náplasti, desinfekci), dále pak léky na snížení teploty a zažívací potíže. Při zvracení a průjmech je důležité zajistit dostatečný přísun tekutin s přidáním remineralizačních solí. I složení lékárníčky mohou lidé konzultovat s lékařem.

Virus žloutenky typu A a B se vyskytuje na všech kontinentech. ČR spadá do zemí se středním rizikem nákazy. Proti oběma nemocem se dá dlouhodobě chránit jednou vakcínou.

Očkování proti žloutence typu A a B představuje tzv. cestovatelský základ a obvykle se doplňuje o další podle vybrané destinace a epidemiologické situace v ní.

Ukázka* ostatních doporučovaných očkování na cesty:

Očkování proti meningokokům – do endemických oblastí se stálým výskytem meningokoků. Například do subsaharské Afriky, Indie a Číny.

Očkování proti obrně – kromě některých asijských zemí je doporučováno také například do Keni, Etiopie, Nigérie, Pákistánu, Afghánistánu, Iráku či Somálska

Očkování proti japonské encefalitidě – pro volný pobyt v přírodě v Asii a Indočíně, zejména při spaní v domorodých vesnicích. Nemoc přenáší na lidi komár, ale rezervoárem je prase či brodiví ptáci. Nemoc je vysoce nebezpečná, třetina nechráněných nemocných umírá, další třetina má trvalé následky.

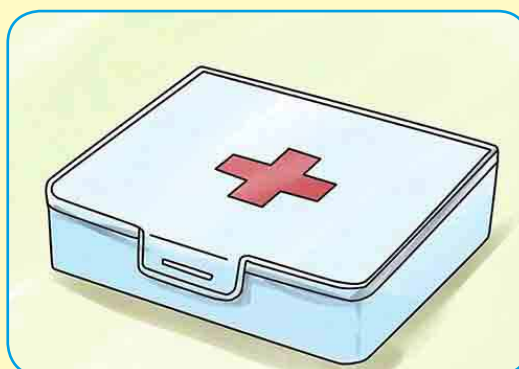
Očkování proti vzteklině – při cestování na vlastní pěst či cestě spojené s pobytem ve volné přírodě v zemích Asie, Afriky a Indonésie. Riziko představuje například kousnutí potulným psem či opicí.

**Vhodné je vždy kontaktovat lékaře už při plánování cesty a konzultovat s ním zdravotní rizika a ochranu.*

Doporučení na očkování se mohou měnit.

(zle, s použitím odborné literatury)

Ilustrace: Google



Fóry k rybníku i na výlety



Foto: Atte Grönlund

☺ „Nezapomeň na dobré vychování,“ připomíná dceři odcházející na dýzu starostlivá matka. „Neboj,“ uklidní ji dcerunka, „dyť žádný nemám.“

☺ Tři kamarádi rybařili, jeden z nich chvílemi odbíhal za keř, těm dvěma to bylo divné, proto se šli podívat co tam má, a našli kus špeku. Řekli si, že je pěkný lakomec, když se s nimi nechtěl podělit, a proto mu ten špek snědli. Když kamarád šel zase za keř, nenašel tam nic, tak začal strašně nadávat, kdo mu ho sežral... Ti dva se jen pochechtávali, jak ho doběhli. Ten jim říká: „Vy volové, já mám vlka, a tak si ho tím špekem potírám!“ V tu chvíli oba zmlkli a ten jeden říká druhému: „Vidíš, ty blbe, já jsem říkal, že to není hořčice!“

☺ „Tak jsme se včera doma šíleně hádali se ženou, samozřejmě kvůli penězům,“ vypráví kolega v práci. „Ale stejně jsem měl nakonec poslední slovo!“ „Jo? A co jsi řekl,“ ptá se spolupracovník. „No tak si to teda kup...“

☺ Staví se soused na kus řeči a vidí, že se známý ohání v kuchyni. „Ty vaříš?“ „Jo. Jenže jsem poslal včera večer ženu do sklepa pro brambory a ještě se nevrátila.“ „A sakra!“ vyděsí se soused, „co budeš dělat?“ „Nevím, asi rejži...“

☺ Do obchodu s luxusním zbožím přijde mladý muž a říká velmi hezké prodavačce: „Potřebuju rukavičky pro svou přítelkyni, ale netroufám si odhadnout velikost.“ Prodavačka vloží své horní končetiny do jeho a zeptá se: „Tahle velikost by vyhovovala?“ „Jo – to je přesný,“ říká muž. „Je to všechno?“ balí prodavačka zboží. „Sakra, teď jsem si vzpomněl, že bych chtěl ještě koupit podprsenku...“

☺ V obchodě s nábytkem vybírá žena co nejvyšší skříň. „To máte tak vysoký strop?“ ptá se prodavač. „Ne! Milence...“ odpoví dotyčná.

☺ Dva zbožní mladíci jdou ke zpovědi. První jde Pepa. Přízná se, že zhřešil. Zpovědník, který zná dobře ovečky své farnosti, chce vědět s kým, a tak napovídá: „S paní lékárníkovou? Nebo s paní poštmistrovou či stavitelovou?“ Pepa kroutí zamítavě hlavou, ale nic neprozradí... Když vyjde z kostela, ptá se ho kamarád: „Tak co, dostal jsi rozhřešení?“ „Nedostal. Ale zato mám tři nové tipy!“

☺ Tulili se k sobě ve vinárně: „Až se, miláčku, vezmeme, budeme mít tři děti!“ „Jak jsi na to přišla?“ „No – jsou zatím u mojí maminky...“

(Ze života vybral: zle)



Skladové vozy Srba Servis

> auto.srba.cz

- nové i zánovní vozy
- jasný původ s jasnou zárukou
- výhodné ceny



Srba[®]
Srba
SERVIS
ZALOŽENO 1991